

татъ вече камъ черкова, казалъ Благоя.

На тоя чуденъ свѣтъ са намиратъ такива личности, на които човѣкъ нѣкакъ не може да погледа равнодушно; вие са радвате, когато тие са отджлечаватъ отъ васъ: въ тѣхните керкenezски очи са намира нѣщо злобно, нѣщо тѣшко, нѣщо убийствено. И ето, една изъ тия личности излѣзла сега предъ дѣда Либена; но тя са показала и нему, и Павлину Ангелъ утѣшителъ.

— Нека момчетата да идатъ въ градината, а ти ми дай стотѣхъ гроша, казала бабичката.

— Вжрвете, юнаци, казалъ дѣдо Либенъ на момчетата; но тие го не чуле, защото одавна вече биле тамъ, дѣто трѣба.

— А ти, стара брантѣо, почѣкай тука, дорде са вжрнатъ момчетата съ момичето, защото очите ти гледатъ не на добро — ти си кадърна да ни излжешъ.

Лила чѣкала въ градината и трѣпе-